Beschouwing 2021/2022

Voorzitter,

Vanavond wil ik een dringende oproep doen om te blijven zoeken naar gezamenlijkheid. Afgelopen week bereikte mij het nieuws dat de noodopvang voor vluchtelingen op de Legerplaats Harskamp zaterdag tijdelijk dicht gaat vanwege aangekondigde demonstraties door de extreemrechtse Nederlands Volks-Unie. Het credo 'eigen volk eerst' viert weer eens hoogtij. Zoals de meesten van u weten werk ik bij het Ministerie van Defensie. Wekelijks zie ik op de Harskamp honderden vluchtelingen waar Defensie zo goed als het kan voor probeert te zorgen, denk niet alleen aan het beschikbaar stellen van militaire locaties, maar ook door te zorgen voor ondersteuning, het leveren van voeding, beddengoed enzovoorts. Maar bedenk u daarbij dat deze veelal getraumatiseerde vluchtelingen ondergebracht zijn op een terrein dat met name gebruikt wordt voor schietoefeningen. En ik kan u vertellen, die gaan gewoon door.

Het kabinet heeft niet voor niets een dringende oproep gedaan aan lokale overheden om snel leegstaande panden beschikbaar te maken voor de opvang van vluchtelingen. En dat is een uitdaging, dat begrijp ik. Maar tegelijkertijd is mijn verbazing groot te bemerken dat zowel links als rechts van mij woningen al ruim 8 maanden leegstaan en Waardwonen mij na meermaals telefonisch te woord te hebben gestaan mij nog steeds niet kan vertellen waarom.

Want naast de coronacrisis is er een wooncrisis. Duizenden mensen gingen onlangs de straat op om te laten horen dat het zo niet langer kan. We komen honderdduizenden woningen tekort. Dertigers wonen bij hun ouders op zolder, gescheiden stellen blijven noodgedwongen in hetzelfde huis wonen, gezinnen bivakkeren op campings.

Maar heeft het dan zin ook hier 'eigen volk eerst' te roepen? Willen we nu echt die gemeente zijn die systematische uitsluiting van woningzoekenden propageert? Juist als historicus zal ik het voor de hand liggende vergelijk niet maken.

Laten we daarom in politiek Lingewaard oog hebben voor de juiste aandachtsgebieden. Laten we eens niet te veel in bestaande kaders en procedures denken. Want waarom is het splitsen van een woning een onmogelijkheid waar geen weldenkend mens zich aan durft te wagen? En waarom duurt het gemiddeld genomen 2 jaar om een mantelzorgwoning op je eigen erf voor je hulpbehoevende ouders te realiseren? En waarom blijft het zo moeilijk eens tiny houses voor starters te realiseren?

En daarom mijn oproep te blijven zoeken naar gezamenlijkheid, naar de motivatie om samen dingen te veranderen. We komen uit een crisis, en wie de berichten in de media deze dagen heeft gevolgd voelt ook dat deze crisis nog lang niet voorbij is. Onze economie en cultuur hebben ondanks alle uitdagingen veerkracht getoond, de meerwaarde meer dan waargemaakt, zodat ontmoetingen nog steeds plaats konden vinden. Het heeft ons getoond dat er meer is dan economische welvaart, in tijden van crisis draait het juist om persoonlijk geluk. Het heeft ons laten zien dat inzet op preventie loont. Onze inwoners zijn op zoek gegaan naar manieren om elkaar te ontmoeten. De herwaardering van groen en van het elkaar fysiek kunnen ontmoeten is enorm gestegen, dat zagen we aan de vele wandelaars in onze polder en parken. Corona was en is zwaar, we zagen vele verdrietige momenten, maar gelukkig ook vele mooie.

Laten we erkennen dat dit geen normale tijden zijn. Corona houdt onze samenleving en daarmee onze gemeente al anderhalf jaar in haar greep en helaas zijn we nog niet van het virus af. Recente berichtgeving geeft vooral nog meer onzekerheid en zorgen. Dat heeft enorme impact op de meest kwetsbaren in onze gemeente, op ons welzijn en op de lokale economie. We missen menselijk

contact en de bestaanszekerheid van veel mensen staat onder druk. Het thema eenzaamheid is actueler dan ooit. Het is in deze periode van Corona voor velen voelbaar. Tegelijkertijd zien we hoe inventief en hulpbereid mensen in onze gemeente zijn om mensen te helpen die zich eenzaam (zijn gaan) voelen. Ik hoop dat we dit met elkaar vast weten te houden.

Ik hoop vooral dat we ook na deze tijden van crisis kunnen zeggen een sociale gemeente te zijn, die ervoor blijft zorgen dat iedereen mee kan doen, en blijft opkomen voor kwetsbaren, eenzamen en nieuwelingen. En laten we dit vooral in gezamenlijkheid doen.

Dank u wel voorzitter.